

РЕШЕНИЕ

№ 293

гр. С. , 31.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С., XII-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на тридесет и първи август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:

И.Р.

при участието на секретаря В.С.П.И.
като разглежда докладваното от И.Р. Гражданско дело № 20215530101646 по описа за 2021 година

Предявена е молба за защита с правно основание чл. 8, т. 2 ЗЗДН.

Молителят Г. Р. СТ. , като баща на малолетните деца СП. Г. СТ. и К. Г. СТ., твърди в молбата си, че бил родител на тези деца, като с ответницата имали крайно и влязло в сила решение, с което се определяли родителските права по отношение на тези им деца и в момента нямали висящи дела между тях. От средата на 2020 г. синът му С. му споменавал, че ответницата упражнявала над него физическо и емоционално насилие. Стремил се да не обръща внимание на думите му единствено с цел да запазел нормалните отношения с майка му и да не се отразяло това на децата. На 27.07.2020 г. разбрал, че на 21.07.2020 г. същото му дете потърсило помощ в РУ Г. с молба да бъде защитено от действията на ответницата. Малко след това пуснал официално запитване и получил отговор от ОДП Г., в ко йто се било потвърждавало, че С. бил търсил съдействие от компетентните органи да бъде защитен. На 07.10.2020 г. около 20 ч. му се обадили от РУ Г. и съобшили, че С. за пореден път бил потърсил съдействие от полицията да бъде предпазен от актовете на домашно насилие на ответницата. На 05.04.2021 г. взел децата от нея и по пътя те му споделили, че на 10.03.2021 г. около обяд, когато се намирали в жилището й в гр. Г., същата започнала да крещи на К. с посочените в молбата обидни думи, след което го съборила на леглото и започнала да го удря с ръка по главата и тялото. На 24.03.2021 г. около 10.30 ч. в Г., С. се намирал в детската стая. По едно време чул викове и крясъци от съседната стая, където се намирали К. и ответницата. Малко след виковете се чул силен трясък и чул как брат му изпищял, започнал да плаче неудържимо. Отивайки веднага в другата стая видял малкия си брат да лежи на пода и плаче, като на въпроса му за случилото се му казал, че в един момент

ответницата започнала да му крещи и го обижда, след което започнала да го удря с всичка сила по главата и тялото с ръце. Хванала го за тялото и го хвърлила на земята, като при падането столът, на който седял, паднал върху него и го ударил по едната ръка. Веднага след като го хвърлила на земята излезнала от стаята. К. плачел неудържимо и се опитвал да го успокои и му помогне. В това време ответницата се върнала в стаята. К. поискал да му даде телефон, за да се свържел с молителя, а тя започнала да го заплашва и да му крещи, че ако кажел на някой щяла да направи така, че да бъде даден на приемно семейство. Той се уплашил много и следващите дни не посмял да му каже какво се било случило, за да не би ответницата да им направила нещо с брат му. Оттогава децата се страхували за здравето и живота си. На 08.04.2021 г. заедно с тях посетил ДСП С. да потърсели закрила. След разпит на децата социалните служители преценили, че била налице реална заплаха за здравето и живота им от ответницата. Касало се за многобройни актове на физическо, емоционално и психическо насилие от ответницата над децата, като физическото насилие се изразявало с удари по главата и тялото над К., а психическото и емоционалното с отправяне на постоянни обиди и квалификации с посочените в молбата думи. Искането е да се издаде заповед за незабавна защита на децата, като се задължи ответницата да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо тях и ѝ се забрани да ги доближава на по-малко от 100 метра и определи местоживеенето им при него на посочения в молбата адрес в С..

Назначеният от съда особен представител по чл. 29, ал. 4 ГПК, във вр. с чл. 15, ал. 8 ЗЗакрД, на конституираните служебно, като молители по делото, малолетни деца СП. Г. СТ. и К. Г. СТ., заема становище за неоснователност на молбата.

Ответницата П. СТ. ИВ. оспорва молбата за защита, която моли съда да отхвърли, като неоснователна и ѝ присъди сторените по делото разноси, с възражения и доводи, изложени подробно от пълномощника ѝ в хода на делото по същество.

Дирекции „Социално подпомагане” С. и Г. заемат с представените по делото социални доклади писменото си становище по закрила правата и интересите на малолетните деца в настоящото производство.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност с искането, възраженията и доводите на страните, взе предвид и настъпилите след подаване на молбата факти, от значение за спорното право, намери за установено следното:

Страните не спорят, а се установява и от социалните доклади и представеното в първото заседание по делото решение по гр.д. № 2259/2019 г. на Старозагорския районен съд, че молителят и ответницата не са сключвали граждански брак, но са живели на съпружески начала в Г. и С. до 10.03.2019 г., когато са се разделили, като до 20.07.2020 г. родените от съжителството им малолетни деца СП. Г. СТ., на -, и К. Г. СТ., на -, са живели с молителя в С., а след това, поради постановеното по гр.д. № 2259 по описа за 2019 г. на Старозагорския районен съд решение № 259/20.02.2020 г., с което родителските права върху

тях са били предоставени за упражняване на ответницата, което е потвърдено с решения на Старозагорския окръжен съд и ВКС и влязло в сила на 18.03.2021 г., видно и от извършената от съда служебна справка в САС „Съдебно деловодство“ (л. 53-57), същите деца живеят с ответницата в Г.. От съвкупната преценка на социалните доклади и заключението на назначената по делото съдебно – психологическа експертиза, което съдът възприема, поради неоспорването му от страните и липсата на противоречие с останалите доказателства, се установява още, че от раздялата си през 2019 г. до 18.03.2021 г. страните са били в постоянен спор по гр.д. № 2259/2019 г. на СтРС относно упражняването на родителските права върху децата им, като сигнализират различни институции във връзка с обвиненията, които си отправят взаимно, в който конфликт са въвлекли и тези си деца, които постоянно са били викани и изслушвани от различни институции и поставяни по този начин от родителите си в позиция на невъзможния за всяко дете избор между един от родителите му. От социалните доклади и ЗСПЕ е видно още, че поради влошените им отношения и съзнателното или несъзнателно въвличане на тези им деца в конфликтната психотравматична ситуация на раздялата между страните, при двете деца, според социалния доклад на ДСП С., и при детето С., според социалния доклад на ДСП Г. и ЗСПЕ, има данни за наличие на „конфликт на лоялността“ спрямо бащата. А при този конфликт, в който тези деца се намират, те по дефиниция не могат да възпроизвеждат правилно фактите и дават достоверни обяснения за тях. Не би могло да бъде и иначе при този наличен и към момента, макар и понастоящем добре повлиян според ЗСПЕ от работата на психолозите и социалните работници, „конфликт на лоялността“ при тези деца, обусловен изцяло от горепосочената фактическа ситуация, в която те са били въвличени от родителите си и живеят от дълго време – на раздяла и постоянни нападки между тях, на които те стават ежедневни свидетели и която ситуация е обусловила „конфликта на лоялността“, в който има данни, че са изпаднали. А последният по дефиниция се изразява в това, че децата изпитват при него сериозно притеснение, че ако изразят становище, различно от желанието на родителя, при когото в момента живеят или пребивават по време на режима на лични отношения, ще изгубят неговата обич и грижа. Поради това несъзнавано се стремят да са „лоялни“ към него, вследствие на което се притесняват да изразят искрено мнението и желанията си, защото се съмняват на какво да вярват. Защото, каквото и да изберат, то винаги ще е срещу другият им родител, и така попадат в посочения „конфликт на лоялността“. А при горепосочените данни по делото за неговото наличие и към момента, съдът очевидно не може да приеме, че в случая са били искрени обясненията и достоверни фактите, които и двете деца са споделили пред изготвилите докладите социални работници, разпитаните по делото искане на молителя свидетели Г. (приятел на молителя) и С.а (съпруга на молителя), и посочените от детето С. при изслушването му от съда в съдебно заседание, за посочените в молбата за защита процесни две дати 10.03.2021 г. и 24.03.2021 г., на които молителят твърди в същата си молба, че детето К. е било обиждано, заплашвано и удряно в главата и тялото от ответницата в присъствието в другата стая на дома на другото дете С.. Поради това споделените от тези страдащи от този „конфликт на лоялността“ деца за процесните две дати обстоятелства, както пред изготвилите докладите социални работници и вещото

лице, и пред възпроизвелите ги по делото пред съда свидетели Г. и С.а, и от детето С. при изслушването му от съда по делото, съдът не може да приеме за достоверни. Поради това не кредитира и показанията на възпроизвелите пред съда тези разкази на децата свидетели Г. и С.а (чл. 172 ГПК).

А от съвкупната преценка на частичните признания на ответницата в социалния доклад на ДСП Г. и показанията на останалите разпитаните по делото свидетели Д. (приятелка на ответницата) и М. (съжител на ответницата), не се установява ответницата да е извършила твърдяното в молбата за защита насилие. Тъкмо напротив. Установява се само, че на посочената в молбата дата 10.03.2021 г., около обяд, за която в молбата се твърди, че ответницата в дома си е започнала да крещи посочените в молбата обиди на детето К., след което го съборила на леглото и започнала да го удря с ръка по главата и тялото, по делото се установи, че това дете е било цял ден присъствено на училище, което се потвърждава от липсата на отразени отсъствия в посочения в доклада електронен дневник и представената в съдебно заседание заповед от 19.03.2021 г. на Министерството на образованието (л. 88), а на другата посочена в молбата дата 24.03.2021 г. ответницата и децата са били в жилището на съжителя ѝ в гр. Г., ул. С. № -, като в 10.30 часа детето К. е имало дистанционно обучение в час по математика, за който не се било извадило учебната тетрадка и след като учителката му задала въпрос, на който не могло да отговори, ответницата, след като видяла на таблета му, че си пише с други деца, а не внимава в преподавания му от учителя материал, му повишила тон и му се скарала, а то в бързината да си извади тетрадката залитнало от стола, на който стояло на колене и преди да падне същата го хванала, след което, докато то се навело да си извади от раницата под масата в кухнята учебната си тетрадка, е влязло детето С., което преди това било в спалнята и си оправяло леглото, на което детето К. не пожелало, а ответницата обяснила, че К. не внимавал, а се разсейвал и занимавал със странични неща (стр. 5 от социалния доклад на ДСП Г.). В социалните доклади и ЗСПЕ са направени изводи, че проблемите в отношенията между родителите на децата продължават да са тежки, а децата им са въввлечени в тях, което до голяма степен нарушава спонтанността и искреността, прямотата и цялостно поведение на тези деца, което може да доведе до манипулиращо и деструктивно тяхно поведение, до загуба на вяра в семейната институция и ценности. Това по същество се потвърждава и от заключението на назначената по делото СПЕ.

При изслушването му без присъствието на страните и пълномощниците им, в присъствието само на осигурения от ДСП С. социален работник, малолетното дете С. даде подробни обяснения за отношенията му с родителите му и неговите роднини по майчина линия, както и че му харесва повече да живее при неговия баща, а преди няколко месеца, по време на електронното обучение, след като отишло в другата стая, където майка му помагала на брат му К. със задачите, чуло същата да му се кара и след това силен шум като от падане на стол, а след като отишло да провери заварило брат си К. на земята да плаче, столът му паднал, а майка му я нямало, като К. му обяснил малко след това, че след като не можал да отговори на въпрос на учителката си, майка му му ударила шамар зад врата и го

дръпнала от стола и той паднал върху него (л. 98). Според присъстващият при изслушването на това дете социален работник, при същото дете се наблюдава донякъде при това му изслушване притеснение да следва точно в обясненията си това, което е разказвало до момента за тази случка с малкия му брат, като при същото е налице според социалния доклад на ДСП С. „конфликт на лоялността“ (л. 98).

Други релевантни доказателства няма представени по делото. Липсват несъмнени такива в подкрепа на останалите твърдения на молителя в молбата му, тежестта да докаже които, пълно и главно, тоест несъмнено, се носи от същия по делото съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК - ответницата да е започнала да крещи в жилището ѝ в Г. посочените в молбата му обидни думи около обяд на 10.03.2021 г. на малолетното им дете К., след което да го е съборила на леглото и да е започнала да го удря с ръка по главата и тялото, а на 24.03.2021 г., около 10.30 часа в дома ѝ в Г., малолетното дете С. да е заварило на пода плачещо малкото си братче К., което да му е обяснило, че ответницата започнала да му крещи и го обижда, след което да го удря с ръцете си по главата и тялото, да го е хванала за тялото и хвърлила на земята, като при падането си от стола, на който седяло, същият да е паднал върху това дете и да го е ударил по едната ръка, веднага след което ответницата да е излязла от стаята, а след като се върнала в нея да е заплашвала и крещяла на това им дете, че ако каже на някой ще бъде дадено в приемно семейство и от тогава тези деца да се страхуват за здравето и живота си. Вярно е, че пред изготвилите доклади социални работници молителят е потвърдил тези свои твърдения в молбата за защита. Но също така е вярно, че те са изгодни за него. Поради това не могат да се приемат за доказани от преразказването им от социалните работници в социалния доклад. Вярно е също така, че и малолетното дете К. е споделило пред социалните работници, че по време на дистанционното обучение преди обед в дома им Г. ответницата му се развикала, защото учителката не била довольна от него и му ударила шамар по бузата, после го дръпнала от стола и той паднал на земята, а столът щял да го затисне, а малолетното дете С. - че чуло виковете му и след като дошло в кухнята заварило брат си седнал, а столът паднал на земята, а ответницата била в хола, а пред изготвилите социалния доклад социални работници от ДСП Г. – че не видяло нищо, а чуло само как ответницата се карала на брат му, който му бил разказал какво се било случило, а при изслушването му същото дете С. заяви, че чуло майка му да се кара на брат му в другата стая и веднага след това шум от падане на стол и след като отишло в същата стая заварило брат си К. на земята да плаче, столът паднал, а майка му я нямало, като К. му обяснил малко след това, че след като не могъл да отговори на въпрос на учителката, майка му му ударила шамар зад врата и дръпнала от стола, който паднал върху него. Но също така е вярно, че обясненията на тези деца не представляват доказателства, още повече при наличието на горепосочените данни по делото за наличен при тях „конфликт на лоялността“ спрямо молителя, като техен баща, а други доказателства, които да ги доказват несъмнено, същият не е представил и липсват по делото, поради което съдът ги намери за недоказани (чл. 154, ал. 1 ГПК).

Не представляват такива доказателства и показанията на разпитаните по негово

искане по делото свидетели Г. и С.а, защото пресъздават пред съда само разказаното им малолетното дете К., а обясненията на последното не са доказателства по делото според чл. 176 ГПК, още повече при наличието на данни за наличен и при това дете според социалния доклад на ДСП С. „конфликт на лоялността“ спрямо неговия баща, които показания поради това съдът и не кредитира (чл. 172 ГПК). Не представлява доказателство за същите твърдени от молителя горепосочени обстоятелства и представената от него с молбата му декларация (л. 4). Защото не е такава по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН на пострадало от домашно насилие лице. Поради това не представлява съгласно чл. 13, ал. 2, т. 3 и ал. 3 ЗЗДН доказателство в настоящото производство, а частен свидетелстващ документ, в който подписалият я молител е декларира изгодни за него факти, които поради това не са доказани със същата му декларация, а сами се нуждаят от доказване (чл. 180 ГПК). Според нормата на чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, само към молбата по чл. 8, т. 1 ЗЗДН се прилага и декларация от молителя за извършеното насилие (чл. 9, ал. 3 ЗЗДН). А молба по чл. 8, т. 1 ЗЗДН може да подаде само пострадало от домашно насилие лице, ако е навършило 14-годишна възраст или е поставено под ограничено запрещение, но не и негов брат, сестра или лице, с което е в родство по права линия, какъвто е молителят на малолетните им с ответницата деца (чл. 8 ЗЗДН). Той е баща на тези деца и поради това се намира с тях в родство по права линия от първа степен (чл. 74, ал. 1 СК). Поради това подадената от него по делото молба за тяхната защита, в която се твърди, че същите са пострадали от извършени от ответницата на посочените две дати актове на домашно насилие, е такава по чл. 8, т. 2 ЗЗДН. А към последната законът не предвижда възможност молителят да представя декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, която да представлява доказателство за същото насилие в настоящото производство (чл. 13, ал. 2, т. 3 и ал. 3, във вр. с чл. 9, ал. 3 и чл. 8, т. 1 ЗЗДН). Поради това подадената от молителя към молбата му по чл. 8, т. 2 ЗЗДН по делото декларация, не е такава по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН (чл. 9, ал. 3 ЗЗДН). Поради това не доказва въобще ответницата да е извършила твърдените в нея и молбата обиди, заплахи и удари по главата и тялото на малолетното дете К. на посочените в молбата места и дати, които да са станали достояние на другото малолетно дете С. (чл. 13, ал. 2, т. 3 и ал. 3, във вр. с чл. 9, ал. 3 и чл. 8, т. 1 ЗЗДН).

При тези установени по делото обстоятелства, съдът намери, че молбата за защита е неоснователна. Тежестта да докаже пълно и главно, тоест несъмнено, че ответницата е извършила твърдяното в молбата му домашно насилие над малолетните им деца, се носи от подалият я молител по делото и баща на тези деца (чл. 154, ал. 1 ГПК). По делото обаче няма от една страна доказателства, от които да се установява несъмнено, на посочените в тази му молба дати 10.03.2021 г. и 24.03.2021 г. и места в Г., ответницата да е извършила твърдените в същата молба актове на домашно насилие по съответно събаряне на малолетното си дете К. на 10.03.2021 г. на леглото и удрянето му с ръка по главата и тялото, а на 24.03.2021 г. - да е започнала да удря това си дете с ръце с всичка сила по главата и тялото, след което да го е хванала за тялото и хвърлила на земята, като при падането му столът, на който е стояло, да е паднал върху него и ударил по едната му ръка, след което да е започнала да заплашва това си дете, че ако каже на някой ще направи така, че да бъде дадено

в приемно семейство. От друга страна, дори и по делото да бе доказано, че на същите дати ответницата е обиждала това си дете с посочените в молбата обидни думи, както и признатото от нея пред изготвилите доклада социални работници от ДСП Г. поведение, че на 24.03.2021 г. е повишила тон и се скарала на това си дете, когато е установила, че не си е извадило учебната тетрадка и не внимава в час, а си пише с други деца, то и тогава, макар и това ѝ поведение да е несъвместимо с умението ѝ добре да възпитава това си дете, то не представлява домашно насилие над него по смисъла на чл. 2 ЗЗДН, а обиди и крясъци, а те не са насилие. Последното е аналог на принудата, а тя по дефиниция е престъпление против свободното формиране на воля и избора на поведение (чл. 143, ал. 1 и чл. 152 НК). А обидата е престъпление против честта и достойнството на обидения (чл. 146 НК). А повишаването на тон и крясъците на родителя над детето му представляват само негово неумение да го възпитава, което обаче би могло да обуслови само извод за липса на неговите родителски и възпитателски качества, но не представлява домашно насилие. Такова са само посочените в чл. 2 от ЗЗДН актове на принуда, независимо от проявите форми, в които тя, според този законов текст, може да се изрази – физическа, сексуална, психическа, емоционална, икономическа или принудително ограничаване на личния живот, свобода или лични права. В този смисъл нито обидите, нито признатото от ответницата пред социалните работници от ДСП Г. нейно поведение по повишаване на тон и скарване на 24.03.2021 г. на малолетното ѝ дете К., не представляват въобще физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, нито пък принудително ограничаване на личния му живот, свобода и права, тоест – не представляват въобще домашно насилие над това ѝ дете по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН, а само неудачен родителски подход за възпитателна корекция на невниманието и разсейването му в училище. Този ѝ неподходящ обаче възпитателски подход да се справи с тези прояви на своето дете е без значение за настоящото дело, защото обективно не представлява домашно насилие, което да е станало достояние и на другото ѝ дете С., а би могло да обуслови само въпрос за наличието на възпитателски нейни качества, които обаче не са предмет на преценка в това производство, защото то няма за предмет разрешаване на споровете им с молителя за упражняване на родителските права върху тези им деца. Смисълът на ЗЗДН е да защити действително пострадалите от конкретен акт на домашно насилие лица, какъвто в случая няма несъмнени данни по делото да е извършила ответницата над нито едно от децата им на нито една от двете посочени в молбата на молителя конкретни дати 10.03.2021 г. и 24.03.2021 г. и места (ТР 2/2019 ОСГК на ВКС). Поради това, макар и да е ясно, че по делото се установи, че тези деца продължават да бъдат въввлечени в центъра на влошените отношения на родителите си, въпреки приключилият с влязлото в сила на 18.03.2021 г., само три седмици преди подаване на молбата му за защитата им по делото спор между молителя и ответницата за упражняване на родителските права върху тях, което неминуемо не само продължава да ги поставя в ситуации на тревожност, нестабилност и напрежение, но и задълбочава, а не преодолява наличния у тях „конфликт на лоялността“ спрямо техния баща, поради което съществува подчертана и в социалните доклади реална опасност от увреждане на тяхното психическо, интелектуално и социално развитие, то тези обстоятелства биха били от

значение само в производство по чл. 59, ал. 9 СК за изменение на мерките относно упражняването на родителските права върху тези деца, каквото настоящото не е. След като в същото от една страна молителят, чиято е тук тежестта на доказване, не представи и по делото няма безспорни доказателства, от които да се установява несъмнено на посочените в молбата му дати и места ответницата да е извършила твърдените в същата молба заплахи и удари по главата и тялото на малолетното им дете К., което да е станало достояние на другото им дете С., а от друга страна твърдените, но недоказани от молителя нейни обиди на детето им К., както и установеното от признанията ѝ пред изготвилите социалния доклад на ДСП Г. социални работници нейно повишаване на тон и скарване на това им дете К., което е станало достояние и на другото им дете С., обективно не представлява домашно насилие над тези деца по смисъла на чл. 2 ЗЗДН, то молбата му за издаване на заповед за защитата им от ответницата, следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на делото, в тежест на молителя следва да се възложат и сторените от ответницата разноски по делото за заплатено от същата адвокатско възнаграждение или сумата от 600 лева (чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с §1 от ЗР на ЗЗДН).

Воден от горните мотиви, Старозагорският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна, молбата по чл. 8, т. 2 ЗЗДН на Г. Р. СТ., с ЕГН *****, с адрес -, за издаване на заповед за защита на малолетните му деца СП. Г. СТ., с ЕГН ***** и К. Г. СТ., с ЕГН *****, за извършени на 10.03.2021 г. и 24.03.2021 г. в -, актове на домашно насилие спрямо тези деца от тяхната майка П. СТ. ИВ., с ЕГН *****, с адрес -, чрез задължаването ѝ да се въздържа от извършване на домашно насилие над тях и забраняване да ги приближава на по-малко от 100 метра, както и определяне на местоживеенето им при техния баща Г. Р. СТ. на адрес -.

ОСЪЖДА Г. Р. СТ. с п.с. да заплати на П. СТ. ИВ. с п.с., сумата от 600 лева за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Старозагорския окръжен съд в 7-дневен срок от връчването му на страните по делото.

Съдия при Районен съд – С.: _____